

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre . . . 1 frt 25 kr. — 2 kor. 50 fl.
Félévre . . . 2 „ 50 „ — 5 „ — „
Egész évre . . . 5 „ — 10 „ — „

Megjelenik minden szerdán és szombaton
Egyes szám ára 7 kr. — 14 fillér.

Egyes példányok Groszman J. antiquar
üzletében, Polacsok V. és Groák I. dohány-
tözsdejében, Groszmann J., Gubás F. és
Hesz Jenő fűszerkereskedésében kaphatók.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG:
hova a lap szellemi részét illető köz-
lemények küldendők:
Városháztér 10. szám.
Szerkesztő otthon van minden nap dél-
után 4—5 óráig.

KIADÓHIVATAL:
hova a nyiltterek, hirdetések és elő-
fizetési díjak, valamint reklamációk
küldendők:
Wesselényi és König
könyvnyomdája
Doák-utca (színház-épület).

POLITIKAI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI, TANÜGYI ÉS HELYIÉRDEKŰ LAP.

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Álomképek.

Régóta álmodozik a magyar nemzet, álmodik is szépet, gyönyörűt s az ébredés és valóság annál rútabb és gyötrelmesebb.

Hogy messzebb ne menjünk, 1848-ban is volt ragyogó, boldogságos álmunk. Azt álmodtuk, hogy a Habsburg-Lothringen uralkodóház és a magyar nemzet valahára megértették egymást: az előbbi feledve saját multját, tisztelni tanulta a nemzet jelenét és jövőjét, tehát független és szabad lesz a magyar haza, boldog a nemzet.

Amde de keserű volt az ébredés. A nemzetet édes szenderegéseiből a Világosnál szégyen iga alá hajtott, elárult hadsereg égrekiáltó átkai, a hóhér kötelén kimult félistenek eget ostromló vádjai, a börtönre vetett hazafiak bilincseinek szomorú csörgése ébresztette föl. Csend lón majd, a temetők csöndje e házában, hol sirni és bánkódni is csak titkon és csendesen volt lehetséges . . .

Tizenhét év múlva, 1867-ben, a nemzet egy részének újból egy kéjes álma volt. Azt álmodták, hogy szent a béke a nemzet és a király között és ha mindent nem is értünk el, van egy alap, amelyen felépíthetjük a magyar haza függetlenségének hatalmas épületét.

Amde ez az álom is rövid volt. Csakhamar láthattuk, hogy az öröm, melynek árjában a nemzet egyrésze úszott, — nagyon is korai s hiábavaló volt. Sajnosan tapasztaltuk, hogy jogos, törvényes kívánságaink süket fülekre, eltorlaszolt ajtókra találnak s a régi gonosz szellem kormányozó látszólag alkotmányos formák között. Nincs már szó az 1867-es alap fejlesztéséről, sőt annak megvédelmezését Bécs támadásai ellen sokszor nekünk kell teljesíteniünk, akik pedig annak eltörlésével a haza teljes függetlenségére törekszünk.

Daczára ennek, még mindig maradtak álmodozók és vannak tetszetős álomképek.

Ilyen volt például, midőn a magyar nemzet Aradon a gazul legyilkolt vértanúk emlékoszlopát leplezte le. — Voltak, a kik azt álmodták, hogy onnan Bécsből egy babérkoszoru érkezik, a melynek szalagjára ez volna írva: „az engesztelődés nevében!“ De ez is csak csalfa álomkép volt és még a szolgálalkú kormányférfiak sem mertek megjelenni a nemzet nagy ünnepén. Azóta mindinkább fogy az álmodozók száma, de nem az álomképeké. Így a honossági kérdésnél, midőn pártunk azt akarta, hogy Kossuth Lajos továbbra is magyar polgár maradjon, felmerült a tetszetős álomkép, hogy maga a király lép közbe s hízegő udvaronczeit megtanítja tisztelni a magyar nép szívének bálványát. Amde ez is csak múltó álomkép volt s a kormánypárt megtagadta a haza legnagyobb fiát, az ősz kormányzót.

Últe a magyar nemzet fényesen, szívvél lélekkel a 90 éves Kossuth-ünnepet s most már igen kevesen voltak az álmodozók, de álomkép gyanánt felmerült, hogy a magyar királyné üdvözölte a legnagyobb magyart születésének 90 évfordulóján. Ezt az álmodást siettek agyoncáfolni nyomban. Kár volt. Úgy sem hitte senki, kivéve a néhány álmodozót.

Azután elkövetkezett a budai ostromnál elesettek emlékoszlopának leplezése. A csekély számra leapadt álmodozók kápráztató álomképet láttak, hogy a korona ez alkalmat felhasználja a végleges kiengesztelődésre s min-

den ugynevezett „félreértés“ (értsd 48—49 iki események. Bach-korszak stb.) kiegyenlítésére. És mi sült ki? Az, hogy a nemzetet önmagával akarták arcul csapadni s meggyalázni legszentebb érzelmeiben. És midőn ez meghiusult a cs. és kir. udvar lehető sietséggel távozott a hű Ausztria üdítő levegőjét élvezni s azóta távol van a rebellis magyar hazától . . .

Most már végkép leolvadt az álmodozók kis csoportja. Alig néhány higveleji rajongó az, a ki az előbbiekhöz hasonló álomképeket lát. De mégis vannak ilyen szálamokra méltó lények. a kik újabban azon álmukat mesélik el, hogy a magyar királyné Turinban járt, hol a legigazabb magyar, a nagy Kossuth el hontalanul s midőn figyelmeztették a szent öreg lakására, megállt és hosszasan, elgondolkozva nézte az agg kormányzó házát, melynek ablakából egy ősz fej tünt elő, figyelemmel nézve a gyászos ruhába öltözött uri nőt. . .

Szép mese, de látszik, hogy annak a néhány álmodozó rajongónak is fogytán van a képzelő tehetése. Annyi erővel már azt is irhatták és beszélhették volna, hogy a királyné ismeretlenül meglátogatta Kossuthot s ragyogó álomképet szöbhettek volna e jelenetről. Az igaz, hogy ezt kevesen hitték volna el, de semmivel sem kevesebben, mint a kikürtölt, fentebb leirt álomképet.

Az álomképek is fogytán vannak már; ma már nem álmodozunk, hanem a valóságnak akarunk élni. És éber szemekkel látjuk, hogy a nemzet és Bécs között egy átlátszó jéglap képezi az elválasztó határt, mindkét részre hidegséget terjesztve és sugározva. De van ennek a jéglapnak egy furcsa tulajdonsága is s ez abban áll, hogy olyan, mint a messzelátó, a mely a nagyobbik lencséjével van Bécs felé fordulva.

Ha Bécsből néznek bele, mi kicsinyeknek, haszontalanoknak látszunk, a kikkel csak úgy félvállról kell beszélni; ha pedig mi nézünk azon a jéglapon át, akkor Bécsnek nagynak és hatalmasnak látjuk, a melylyel nem jó kikötni, a melytől nem tanácsos jogainkat követelni, hanem inkább hunyászodjunk meg s örüljünk, hogy csak tengődnünk is lehet.

És ez a jéglap sehogysem akar vékonyodni, mert a mennyit az áldozatok hosszú sorozata a mi oldalunkról elolvast. azt az „egységes Ausztria“ hívei mesterséges hideggel helyreépítik a másik oldalon s így a jéglap miúdig ugyanazon vastagságu marad. . .

Kérdés csak az, hogy a mi tűzünk, vagy a tulsó oldal fagyja szünik-e meg előbb? Utóbbi esetben elenyészik a jéglap s nemzet és korona tisztán látják egymást. Előbbi esetben a jéglap keresztül nem látszó jéghegygyé vastagul, melyet hogy elolvassunk, oly forró tűzre van szükségünk, a mely könnyen megemésztheti a jéghegy elolvadásával együtt azokat is, a kik a fagyot tuloldalról mesterségesen idézik elő. . .

Hogy melyik eset következik be: azt nem tudom, mert kettőn áll a vásár!

Horváth Ádám.

A mi tanfelügyelőink.

„Hol veszi a király a várat?“ — „Ott a hol találja.“ — Így szokott évelődni a nép fia, ha nincs egyéb dolga. A közoktatásügyi miniszter is ott veszi a tanfelügyelőket, a hol találja. Meg kell adni, hogy ez az ősz magyar protekcionális rendszernek legpompásabban megfelelő kvalifikációs elv. Kár

volna ettől eltérni. Tanfelügyelőtől kvalifikációt követelni merő absurdum! . . .

Látunk is azután szép példányokat. Egyik azért lesz tanfelügyelő, mert a tudományban gyöngéded elméjével más téren már nem boldogul; a másik azért, mert mint ősnemes ember a Petőfi által megénekelt természethez híven ezen a „dolgos“ pályán igyekszik tehetőségének megfelelő munkakört találni. De mindeniknél egyenlően megkívánják azt, hogy hű legyen a közösügyes rendszerhez s az egyedül üdvözítő „szabadelev“ tudományhoz.

A tanítószág tudvalevőleg rakoncátlan népség. sőt némelyik közülök még olvasni is szeret és így megtörténhetik, hogy valamelyik arra a gondolatra vetemedik, hogy ő is ember, hogy honpolgár, aztán kezd gondolkodni szabadságról, önállóságról és tiszteli — Kossuth Lajost! Az ilyen veszedelmes irányban haladó tanítót, jó, ha a tanfelügyelő féken tartja; megmutatván neki és hazafias (!) felolvasások által a nagy közönségnek is, hogy mi az igazi tudomány?! . . . megmagyarázván azt, hogy mily eszelősi dolog azt hinni, hogy valaki észszel — protekció, bécsi szellem és kortes talentum nélkül — kir. tanácsos lehet!

A mi tanfelügyelőnk is — mint halljuk — kir. tanácsos akar lenni. Azért tartott az iparos ifjuságnak oly hazafias (!) szellemű történelmi előadást, hogy azon minden jóézésű magyar ember megbotráncozzék. Elég balga volt H. L. iparos, elég balgák voltunk mi is, hogy megbotráncozásunknak kifejezést adtunk. Belementünk a tanfelügyelő ur által ügyesen kivetett csapdába s most eszközei lettünk az ő haladásának — fölfelé! Mert tudni kell ám, hogy oda fent kicsoda érdemek után osztogatják a kitüntetést. Ha valaki mint államhivatalnok ellen-tétbe helyezi magát a tiszta gondolkozású polgárköz érzelmeivel s ezért a hazafiatlanság vádjával illetik őt; odafent ez mártír lesz, a nép üldözöttje és — kitüntetik!

Nekünk azonban — bár nem szívesen — de bele kellett mennünk a megbotráncozók sorába, mert nem engedhetjük, hogy valaki — pláne egy tanfelügyelő — a hazaszeretet legfenségesebb eszményképeinek: Kossuth Lajosnak nevét nyilvánosan beszennyezze s a legrútabb rágalom kövével dobálja meg azt a tisztos ősz fejet, melyet egy ország millióinak lángoló lelkesedése és tisztelete övez körül.

Megmondtuk ezt lapunk mult számában Hidvégi Benő tanfelügyelő úrnak; higgadtan és tárgyilagosan megmagyarázván neki azt, hogy a hazafiai érzületnek milyen foku elposványosodása kívánatik ahhoz, hogy valaki Kossuth Lajost „izgatóknak nevezze.

Erre a leczkére Hidvégi úr tegnap a „Borsodmegyei Lapok“-ban adott hangot — jobban mondvá: egy tömérdek szóhalmazatból álló gyarló iskolai irásgyakorlatot. Egy szóval sem védelmezi álláspontját — mert hát azt bajos is volna védelmezni. Olyan szálammas helyzetbe jutott, mint a kigyó, melyre rátapostak; csak nyelvét öltögeti, szíszeg — de méregfogai nincsenek, mert nincs igazsága és mert a védelemnek effajta hatalmas eszközt megtagadta tőle a teremő keze.

Azt hiszi a jámbor, hogy érvek helyett személyeskedéssel s egy csomó neveletlen gorombasággal lehet a közönségre hatni.

Nem szívesen traktáljuk ugyan olvasó közönségünket a Hidvégi-féle szellemi eledellekkel; de annak bebizonyítására, hogy milyen nagy talentum az, a ki megvénk népnevelés ügyének élén áll, bonczkés alá vesszük szellemi szörnyszülöttének legerősebb alkatrészeit.

Azt mondja, hogy én, a „Szabadság“ szerkesztője megirigyeltem tőle azt a diadalt, melyet ő az iparos ifjuság előtt felolvasásával aratott. — No hiszen volt is mit irigyelni! Utána jártam a dolgnak és azok a „fültanúk“ azt állítják, hogy az iparos polgárság nagy része (a kik t. i. nem „józanon és okosan“ lelkesednek Kossuth Lajosért) fészkelődött a helyén s elakarta hagyni a termet. Lehet azonban, hogy ez a mozgolódás volt ama bizonyos „többszörösen megújuló tüntetés.“

A „tárgyilagos és finom modoru“ tanfelügyelő ur a többek között azt is szememre veti, még pedig a legdurvább formában, hogy a ben-

czés rendet, melynek tagja voltam, elhagytam. — Lám, milyen kitűnő érv ez is a szóban forgó tárgyhoz. Hogy miért hagytam ott a benczés szerzetet, annak okát már egyszer bizonyos tanügyi körbeli összejövetelen szemtől szembe megadtam Hidvégi Benő urnak. No, de kicsoda talmi kálmínista ember a tanfelügyelő ur, hogy protestáns létére azért korhol, a miért dicsérnie kellene? Hát a nagy reformátorok Luther és Kálvin nem hasonlóképpen cselekedtek? Hisz ha ez hiba a tanfelügyelő ur szerint, úgy nagyot vétkeztek azon vallás alapítóis, kiket a tanfelügyelő ur is tisztelnitartoznak.

Vaszary Kolos hercegprímást is belehozza a tanfelügyelő ur a maga védekező iratába, mert van abban kérem minden, még mese is. Mert mese az, hogy én azt úgy mondtam volna, hogy ma már hercegprímás volnék, ha a benczés rendben megmaradok. Tréfából mondtam annyit, hogy valamikor talán hercegprímás is lehettem volna, ha a benczés rendben maradok és ha oly tüneményszerű szerencsém van, mint Vaszary Kolosnak tényleg volt. Tréfálkozva mondhattam is ezt, mert nem csak tanártárs voltam Vaszarynak, hanem oly erősen befolytam Vaszary főapáttá választása és így tovább emelkedéséhez, hogy Vaszaryból soha sem főapát és így hercegprímás sem lett volna, ha én nem mellette, hanem ellene foglakok állást.

A benczés uraktól különben tanulhatna a tanfelügyelő ur sok egyebeken kívül finomságot és modort is, mert midőn Esztergomban a rendből kiléptem, valamennyi tanártársam megcsókolt és a legszebben bucsuzott el tőlem, kívánván sok szerencsét és boldogulást az élet nehéz küzdőterén. Sajnálta is nagyon a benczés rend kilépésemet, mert munkás és törekvő fiatal tagját vesztette el bennem. Ha megmaradtam volna mégis a benczés-rendben, lehet, hogy ma hercegprímás volnék, mert mióta Önt ismerem és látom, hogy Önből is kir. tanfelügyelő lett, miért ne lehetnék én hercegprímás?

A sok zavar között, a mi a tanfelügyelő ur agyában megfogamzott, ott van a hivatkozás Tóth Pál urra, a ki nem köszöni meg a szíveskedést azért, hogy az ő becses szavaival oly rúttul visszaélt. Ami a batorságot illeti, melylyel Hidvégi ur kérkedik, az a válaszlom, hogy mi sem ijedünk meg a tanfelügyelő urnál különb embertől sem. Állítja, hogy egy személyes barátom és elvtársam visszautasította a Szabadságot; erről én semmit nem tudok, tehát nem is hiszem; de ha úgy volna, akkor az az elvtárs csak olyan talmi 48-as, kívül a valóságos 48-asok nem sokat törődnek.

Még valamit adunk a nyilvánosságnak, ami erősen jellemzi a tanfelügyelő urat. A „Szabadság” megalapításakor történt, mint azt szavahihető egyének-től tudom, hogy szabadelpvüparti férfiak egy kis eszmecserét tartottak a felett, hogy mit kellene tenni a „Szabadság”-nak mint függetlenségi és 48-as politikai lapnak ellensúlyozására. Ekkor a tanfelügyelő ur volt szíves megnyugtani a félelmetes lelkeket, hogy „semmit se tegyenek uraim, Halász Sándor lesz a lap szerkesztője, jó kézben lesz, elalszik az magától is”. Mit szólnak ehhez lapunk t. olvasói és a nagy közönség? Istennek jóvoltából nemcsak el nem aludtunk, hanem mint a tanfelügyelő ur is lát-hatja, a nagyon is ébren vagyunk minden jó ember öröme és bizonyos urak bosszúságára.

Csodálkozásunknak adunk kifejezést, hogy még a tanfelügyelő ur is, mint érdektársai, a kik nem szeretik a világosságot, a bátor, nyílt és őszinte szót, kikelt lapunk hangja ellen, mondván, hogy az nem elég finom. Ugyan tanfelügyelő ur, hasonlítsa össze becses cikkét, lapunk bármelyik cikkével, vajjon melyik cikkünk az, mely gőrombaság tekintetében kiállhatná az önével a versenyt?

Végre még csak annyit mondok az én kedves földimnek, hogy részemről ezt az ügyet befejezettnek jelentem ki; amit a tanfelügyelő ur keresett magának, azt megtalálta, mert a ki szelet vet, vihart arat.

Dr. Halász Sándor.

Terjeszszük a szabad eszméket!

Irtta és a tanügyi kör rendes havi ülésén 1893. február 1-én felolvasta Brósz Károly polg. isk. tanár.

V.

Ragadjunk meg minden alkalmat, hogy növénydeink szívébe csepegtessük, hogy ma nem úgy van mint volt, még nem régen, a midőn azt vallozták, hogy az ember értéke a születéstől függ; mert ma csak annyit ér az ember, a mennyit tettenél s jóra valósságánál fogva érdemel.

Mondjuk el nekik, hogy a születés által emelt korlátok egy régen letűnt kor elavult, gvarló intézménye, mely napról-napra veszt jelentőségében s meg fog szűnni, mert igazságtalan, s a mai kor, mely már is hadat üzent minden kiváltságnak, nem fogja soká tűrni.

Tanítsuk őket, hogy mi mindnyájan egy atyának gyermekei vagyunk, hogy a vallás eszköz arra, hogy vizaszt csepegtessen a hívők, a gyengék és szenvedők szívébe s nem arra való, hogy ingerlő eszközül szolgáljon más hitűek ellen, hogy manapság mindenki üdvözülhite szerint s mindenkinek kötelessége mindazt elkerülni, a mi a testvéri együttélés összhangzatát zavarhatná. Hangsúlyozzuk, hogy hazaárulók, kik a vallást használják föl, hogy kon-

kolyt hintsenek az emberek közé. Intsük őket, hogy ne hallgassanak ezen izgatókra, akik ezt csak azért teszik, mert szeretnék az embereket a régi előítéletekben és babonákban megtartani, hogy őket kizsákmányolhassák s felettök uralkodhassanak.

Figyelmeztessük őket, hogy lázítók azok, akik az osztályok elleni harcot szítják.

Hirdessük, hogy az örültek házába valók, kik azt mondogatják, s vallják, hogy a vagyon-közösség által megszűnik minden társadalmi baj, s a kik megengedik, hogy a munka és fáradság nélkül is lehet tisztességes uton boldogulni.

Hangoztassuk gyakran növénydeink előtt, hogy a XIX. század gyermekei s majdan nem lesz melő hozzájuk, ha az egyenlőség és felebaráti szeretet elveit át nem viszik életükbe.

Ezen és több más hasonló igazságokat kell növénydeink előtt hangoztatni s ezen jó mag ezer-szeres gyümölcsöt fog teremni. Ki merné állítani, hogy ezen eszmék nem egészséges s a mai kor fiainak nem legnemesebb irányát és törekvéseit képviselik?

De nemcsak az iskolában, hanem a társas érintkezés alkalmával, sőt a nép körében is terjesz-szük ezen eszméket, mert az eszmecsere mindig termékenyítő. Ilyenkor a félénkek is kilépnék tartózkodó helyzetükből s mi örömeinkre tapasztaljuk, hogy nem állunk egyedül a küzdőterén.

Valóban hazafias érdemeket szerez, a ki ezen eszméket a nép körében terjeszti s ragadjunk meg minden alkalmat, hogy társalgás közben, vagy népszerű előadások útján a babona és túlbírtelenséget ostorozzuk. Elmondhatjuk, hogy a babona mily sok bajt okozott már e földön s hogy mily rettenetes irtó háborukat szült a túlbírtelenség.

Némelyek tagadják, de én tényekre és saját tapasztalataimra hivatkozom, hogy a magyar köznép nagy többsége socialis, sőt communistikus eszméknek hódol, mintegy öntudatlanul s csak vezetőkre van szüksége, hogy itt is, ott is fellobbanjon az elfojtott láng s a békésabai esetek megújuljanak. Ezek ellenében az volna itt a feladat, hogy őket óvjuk, hogy ne hallgassanak az izgatók, csábító, hitetgető szavainak, bizonyítsuk be megtörtént eseteket, hogy ily uton nem szabadulnak a bajtól, sőt növelik azt, s hogy csak veszedelmet hoznak fejükre, a mennyiben törvényeink szerint a lázítás és lázadás mint főben járó vétkek súlyos elbírálás alá esnek. Világosítsuk fel őket, hogy miben áll az igazi szabadság s mi a teendőjük, ha súlyos anyagi viszonyok s néha elviselhetetlenek látszó terhek járma alatt nyögnek. Legtöbbet tehetnének itt a felvilágosított s nemeslelkű papok, de ők, tisztelet a kivételnek, csak prédikálni tudnak s kötelességeik legfontosabb részét, a templom és egyházi szertartásokon kívül első lelkipásztori teendők végzését, melyek hiveik a szószéken kívül eső oktatásában állanak, elhanyagolják s míg a gazdagoknak hizelegnek, alig törődnek a szegényekkel. Csekély eszközökkel mily sokat lehetne elérni. Nincs az a szegény község, a melyben népkönyvtárt alapítani nem lehetne. Mily termékeny talajt találna itt minden egészséges eszme, a vastag hályog, mely most lelki szemekre borul, úgy oszladozónak, mint napfölkeltkor az éjnek sűrű homálya.

A kinek pedig végül ideje, kedve és hivatása van az egyenlőség és szabadság magasztos elveit sajtó útján hirdetni, annak kötelessége lobogtatni e szent zászlót s ezen uton is hiveket toborozni.

Ne törődjünk azzal, hogy minket egyes körök vallástalanoknak, istenteleneknek, lázítóknak, vagy talán a mostani társadalmi rend ellen való izgatóknak fognak majd elnevezni. Ne féljünk tőlük, akár mily nagy és hatalmas urak legyenek ők, a mi állásunk erős, mert várunk a törvényes eljárás, fegyverünk pedig a XIX. század műveltsége.

Fel tehát e harcra lelkes sereg, kezünkben van az ifju nemzedék jövője, részünkön lesz a győzelem.

Brósz Károly.

(Vége.)

H I R E K.

— **Márczius.** Tavasz szellők szárnyain megjelent márczius, a forradalmak hónapja. Még nincs ugyan nagy ereje a napsugárnak, de azért már a tavasz reménye ölel körül bennünket. A hótakaró alól eltörni igyekszik a virág, fejt felakarja útjai s fűszál s a fa ágai virágyról, bimbóról álmódoznak. . . . Az emberi kedélyre is átalakítólag hat a márcziusnak langy szellője, vérünk gyorsabb pezsgésnek indul s agyunkban merészebb gondolatok fogamzanak meg. Közéledik márczius 15-ike, a magyar nemzet újjászületésének nagy napja. Mint ez-előtt 45 évvel, úgy most is forrongnak az eszmék, új átalakulás küszöbén áll Magyarország. Nagy időknek nézünk eléje! . . . A márcziusnak langy fúvalma a szabadság szele. E szélből még vihar is támadhat! . . .

— **Az igazságügyi palota** helyének megtalálása nagy mértékben foglalkoztatja ma városunk polgárait. Mindenki azon töri a fejét, hogy hol is lenne hát a legalkalmasabb telek erre a célra, olyan, a mely közponpon is lenne, azután meg nagy terjedelemmel is bírna? Eddig már három telekről volt szó. Egyik az államé, melyet éppen e célra vásárolt a megyeháza mellett; ez kicsiny, ha a Pecze medrét hozzá nem csatoljuk, ez pedig rengeteg költségbe kerülne. Másik az Andrassy-féle telek a Búzatéren; ez ellen az a kifogás, hogy nagyon távol esik a város köz-

pontjától. Harmadik a közkörház telke; erre is azt hozzák föl, hogy kicsiny, még akkor is, ha a mellette fekvő apró telkeket kisajátítanak. Városunk egyik magát megnevezni nem akaró polgára most egy nyegedik helyet ajánl — a Nagy-Major-utcán. Ez pedig állna a Borsos, Szathmáry és Kun László-féle három nagy telekből. Ez a hely alig ötven lépésnyire esik a Városháztér szögletétől s olyan terjedelemmel bír, hogy oda nemcsak igazságügyi palotát és kertületi börtönt, de még — mint polgártársunk állítja — sétatér is lehetne készíteni. Mi ismerjük a javaslatba hozott telkeket, tudjuk azt, hogy a három telek együtt nagy kiterjedésű és hogy közel is esik a közponponhoz; de miután e tekintetben első sorban pénzügyi és célszerűségi szempontok az irányadók, ezeknek mérlegelése végett-ajánljuk a javaslatot az intéző körök figyelmébe.

— **Lelkészválasztás.** A felső-borsodi ev. ref. egyházmegyéhez tartozó kápolnai egyház rendes lelkészévé — mint előre is jeleztük — mult vasárnap egyhangulag Szuhay Benedek jeles tollu egyházi író választatott meg. Gratulálunk úgy az egyháznak, mint a megválasztott lelképásztorának.

— **Strázsek János** kir. járásbíró szorgalmazására a 4 ik albirói állást rendszeresítették Miskolcon. A pályázat már ki is van hirdetve.

— **Tóth Pál felolvasása.** Jövő vasárnap délután látogatott és felette érdekesnek ígérkező felolvasást tart Tóth Pál, a ref. felsőbb leányiskola derék igazgatója az iparos ifjak számára. Petőfi költszetét fogja méltatni a felolvasó vonzón, érdekesen, a hogyan ő azt szokta minden alkalommal, midőn szerencsénk van őt hallgatni. Belépti díj nincs. Jegyeket kaphatni a kereskedelmi és iparkamarában, az ipar-testület irodájában, Prokob A. és Pfliegler F. urnaknál.

— **Az érdem jutalma.** Pelikán és Gyukics kalapgyáros czéget azon szép kitüntetés érte, hogy gyártmányain a magyar állam czímerét használhassa. Csak a legkiválóbb iparczégek nyerik el ezen kitüntetését. Mi is őszinte örömmel üdvözöljük a megérdemelt elismerést, mely városunk iparára is jótékony fényt vet.

— **Az ev. nőegylet hangversenye** ma este lesz a Seper-féle nagyszálló nagytermében. A jegyeket oly anyyira veszik a Ferenczi B. könyvkereskedésében, hogy a kinek még nincs, siessen venni, mert nem kap. Fényes sikert várunk és kívánunk!

— **Hangverseny.** Kedves és szép zenében és reggelig tartó vig multságban részesültek azok, kik szerdán este a „Három rózsza” nagytermében a kereskedelmi iskola tánczzal egybekötött hangversenyén részt vettek. Ragyogó fényárban uszott az egész terem. Pompás látványt nyújtott a fiatalág által oda varázsolt gyönyörű szép hölgykorszor. A hangverseny pont 8 órakor kezdődött, a midőn az ifjusági zenekar rázendített a kellő routinnal betanult gyönyörű, s szépen előadott zeneszámokra, a melynek utolsó pontja Blum Arthur III. ker. isk. tanulónak a szerzeménye, a melynek elhangzása után egy a szerző, mint a zene-egylet zajos tapsot aratott. A szép zongora-játékokkal kiténtek: Harangi Erzsike, Engel Erzsike, Kiss Olga és Hochman Áron, kik közül kettő szép virágcsokrokkal, utóbbi frenetikus tapsal lett jutalmazva. A hangverseny után a jelenvolt distinguált közönség tánczra kerekedett, a melyben az első négyest 80 pár lejtette. A kedélyes multság reggel 5 órakor ért véget.

— **Kapós mérnök.** Szrogh István megyénkbeli geleji földbirtokost és okleveles mérnököt Kassa város egy évvel ezelőtt mérnökévé választotta; most — mint az „Eger”-ből olvassuk — Eger városa választotta meg több pályázó mellözésével közfelkialtás útján tiszti főmérnökévé. Szrogh István, a kit most a szomszéd vármegyék fő és székárosai egymásután tüntetnek ki bizalmukkal, Miskolcz városához is pályázott néhány évvel ezelőtt a mérnöki állomásra; de hát igaz az a közmondás: egy proféta sem kedves a maga hazájában!

— **A kassai m. kir. posta** és t. igazgatóságtól a következő levelet vettük: „A kereskedelemügyi m. kir. miniszter ur ő nagyméltóságának f. hó 12-én 5880/V. sz. a. kelt rendelete szerint, mindazon betegsegélyző pénztárak, melyek az 1891. évi XIV. t. cz. határozományainak megfelelően alakultak, közhasználatu távbeszélő, hálózatközlő 50% díjmérséklésben részesülnek. Kassa, 1893. február hó 27-én. Bene, kir. tanácsos p. és t. igazgató.

— **A miskolci fiatalág** egy része a Seper-szálló nagytermében február 7-én, azaz jövő kedden pickniket ad, de csak a külön meghívottak számára.

— **Halmay szintársulatának** leendő tenoristájáról: Kozma Andorról a következőket írja az „Arad és Vidéke”: Kozma Andor biztosan kezeli hangját, értvén ez alatt, hogy soha nem sült be énekében. Hangjában sok az ércz, mely azonban nem eseng tisztán. Hangja nem vall szabatos iskolára; inkább a naturalista hangjára ismerünk benne, mely nem törődik formával, kerekdedséggel, csupán azzal, hogy lénekelje énekét. Lélegzetvétele nem szabatos, innen van aztán, hogy néha nem tud lépést tartani a zenekarral. A hangszínezéshez keveset ért. Igyekszik ugyan néha lágy, poetikus hangon énekelni, de ez kevésbé sikerül neki, mint a fúvó-hangszereket tulkiabálni. A légység, poetikusság Kozma énekében a torokhang megnyilvánulása. Felső hangjai nem ritkán oly lármásak, hogy szinte azt óhajtja az ember, vajha a zenekar kettőzött

személyzettel működnek, hogy zenéjébe olvadhasson Kozma lármás éneke. Játéka: szinpadirakonzátlanúság, melyhez nagy foku elbizakodottság járul. Kis ember és mégis akkora léptekkel méri végig a szinpadot, mint egy — nagy ember. Alig egy két szerepe van, melyet elismerésre méltóan tölt be.

— **Panasz.** Csizék Antal nevezetű cseh művezető állítólagos basaskodásáról vettünk hírt a miskolczi m. á. v. javító gépműhely munkásainak köréből. A munkások panaszkodnak, hogy ez a cseh ember a rendes munkaárakat lenyomja és mézes-mázos szavakkal igyekszik őket a csekély munkabér üdvös voltáról meggyőzni, hogy saját önző érdekeit mozdítsa elő. Ajánljuk e panaszt Prohászka József főfelügyelő szíves figyelmébe. Arról is nagyon panaszkodnak a munkások, hogy a ki németül, csehül nem tud, az mellözve lesz. míg a német és cseh munkásokat nagyon dédelgetik.

— **Vasárók.** Az orbánnapi országos vásár nem május 22-én, hanem 15-én lesz, a mezőcsáthi vásár pedig miniszteri engedéllyel a folyó évi márczius 6-án, azaz jövő hétfőn tartatik meg.

— **A mi cseledeink.** Évek óta általános a panasz városunkban a cselédügy rendezetlen állapota miatt. Ma már annyira emancipálódnak e téren, hogy a cselédek az úrnőjüket képesek inzultálni. Nincs házi fegyelem. Ez a legnagyobb oka a cselédek rossz magaviseletének. Ma a szobaczius minden engedély nélkül elmegy sétálni, mulatni és ha e miatt úrnője kérdőre meri vonni, még neki áll feljebb. Tudunk esetet, a mikor egy cselédleány birokra kelt úrnőjével s jól megtépte azt. Hol nyer az ilyen sérelemért az illető úrnő elégtételt? A kihágási bíróság megbünteti vagy 25 frtig, a mit nem tud sohasem kifizetni? vagy elzárja néhány napra? Ideje volna talán már, hogy a batóság a cselédügy rendezésével komolyan foglalkozzék.

— **A magyar emigránsok pecsétnyomója.** Ritka és nagyon becses ereklye birtokába jutott a kolozsvári ereklye-muzeum. A szabadságharc után Konstantinápolyba menekült magyar emigránsok pecsétnyomója ez a tárgy, melyet Solczer Sándor, ki az emigrációról közelebbről egy könyvet ad ki, küldött be a muzeumnak több más tárgy kíséretében. Az egyszerű metszésű kerek pecsétnyomónak körirata ez: „Konstantinápolyi magyar egyesület pecsétje.” Középen 1850. évszám. A muzeum az utóbbi időben ereklyékkel, honvédeképekkel, lövegekkel, szabadságharczi okmányokkal, az ország különböző részéből beküldött adományokkal tetemesen gazdagodott.

— **Nőemancipáció.** Mig nálunk Európában irnak a nőemancipációról, addig Amerikában tényleg megcsinálják. Az Unió egyik államában: Új-Jersey-ben megsokalták az asszonyok rabigáját s a következő törvényt hozták: „Tekintettel arra, hogy a szerető hitvestársak közt napirenden vannak a verekedések (s természetesen rendszeren a férjek a diadal), minden városban és faluban verő-állomásokat létesít, a hol is azokat a férjeket, a kik feleségüket akár okkal, akár ok nélkül megverik, sommás uton, levetkőztetve és karóhoz kötve bíróság megvesszőzik, így kívánván ezt a talio elve. Az ütéseken mennyiségét a bíró állapítja meg, a vesszők árát s az ütlegető emberek „munkadíját“ a férj fizeti. Képzeltetni micsoda öröm van most az új-yerseyi asszonyok között, főképen azért, mert a büles törvény teljesen elfeledkezett arról, hogy mi történjék akkor, ha az asszony veri meg a férjét, a mi szintén nem tartozik a ritkaságok közé.

x **Lapunk mai számához** mellékelve adjuk **Baumgarten Daniel** „az arany emberhez“ címzett rövid, rőfös és divatúri üzlet körözvényét, melyben nevezett kereskedő különféle czikkeit raktáron tartja; de különösen a valódi pottendorfi, francia DMC- és királypamutjait — himzés, kötés, szövés és horgoláshoz — a n. é. közönség b. figyelmébe ajánlja.

Ujdonságok, legjobb minőségű angol kelmékből dus választékban érkeztek **Steinfeld és Fischer** czég férfi-szabó üzletébe Miskolcson. Nevezett czég főtörekvésének tartja a ruhák izlételjes elkészítésére és elegáns kiállítására a legnagyobb figyelmet fordítani. Tavaszí és nyári szövet ujdonságokból, minták jutányos árák jelzésével, legújabb angol divatkép kíséretében készséggel küldetnek bérmentve a nevezett czég által.

SZINHÁZ.

Kedden, (febr. 28-án) a Verő György eredeti operettjének a „Sultán“-nak bemutató előadása volt. A meglehetősen sovány meséje a darabnak abból áll, hogy a beteg szívű Szelim szultán nem talál nőt, ki iránt szíve szerelemre gyuladjon. Majd találkozik Roxelánnal, a szükevény francia leánnyal, a ki elég szerencsés a szultán szívét lánggra lobbantani. A Roxeláne szívének meghódítása most már a szerelmes szultán által — egy gyenge kis bonyodalommal — több mint három órán keresztül képezi a darab egész menetét. A jellemekben, helyzetekben, az alakokban hűséget, igazságot hiába keresnénk, a zene, az énekszámok is igazi lelkesedést, mélyebb hatást kelteni nem képesek, és mégis a káprázató külső eszközök, az ügyes csoportosítás igen jól fel vannak használva arra nézve, hogy a darab sikerét biztosítsák. Az énekszámok közül legjobban tetszetek a megnyitó kárda, a

csók kettős, a második felvonásbeli „Szeretlek Roxelánom, Tied egész valóm“ kezdetű szerelmi vallomás s itt-ott egyik-másik részlet, a mint épen a helyzet hozza magával a darab folyamán. Az előadás ellen csupán a kart illetőleg van kifogásunk, mely csaknem egészen kritikán aluli a hanglétrákat csak nehezen elérő szereplők hangjai miatt, a mi bizonyára a karmester urat bosszanthatja legjobban, kinek igazán dicséretreméltó fáradsága így szenved hajótörést. Am Halmayné s Ruzsinszky a szultán és Roxeláne szerepében igazi bravourral énekelnek s mi több!... az első felvonásban Ruzsinszky még tetszetősen is tud játszani. Mellettők szertelenségükkel Boross s Győre, no meg Nagy Gyula tünnek ki, egyik ostobábbnál ostobább jelenetekben mutatván be a török basák ismeretes modorát, mely minden áron hatalomra vágyik. Rácz Gastonja eléggé élvezhető, a mit nem mondhatunk el Réthy Lina Gelilájáról.

Szardán, (márczius 1-én) ismételtén a „Sultán“ került színre, szintén telt ház előtt.

Csüttörtökön (márcz. 2.) Kissné egyike szin-társulatunk legrokonszenvesebb tagjainak, ki mindig egykezik szerepeit a lehető legjobb tudása s tehetsége szerint betölteni s nem egyszer igazi szép sikereket aratott érzelmes drámai játékaival. Ez alkalommal is mint Hertbe személyesítője csak dicsérettel emlékezhetünk meg egy természetes, mint élethű alakításáról, érzelmei igaz kifejezéseiről, melyekért valóban megérdemelte a kapott díszes koszorút. Mellette Kazaliczky, Győre s Gyurman A. tünnek ki.

Értesítés.

Az 1883. évi XLIV. t. cz. 55. és 56. §§-ai értelmében felhivatnak mindazon t. adófizető polgárok, kik a folyó évi 1-ső negyedre esedékes adótartozásukat ez ideig le nem rótták, hogy ebbeli kötelezettségeiknek most már annyival inkább tegyenek eleget, mivel annak elmulasztása esetén a zálogolási eljárást kénytelenítettünk ellenők foganatba vétetni Miskolcz, 1893. február hó 25-én.

Miskolcz város adópénztári hivatala.

Ertesítés.

A tavasz közeledtével szükségesnek látjuk a közönség figyelmét a következőkre felhívni:

1. A hernyók úgy a város belterületén, mint a határban levő gyümölcsösökben bezárólag április 15-ig leszedendők.

2. A mint az állandó erős fagyás megszűnt, legalább 2 hectoliternyi kapitányvízzel, fecskendővel, vagy pemetével és a ház gerincezég feléről létrával minden oly udvar ellátandó, melyen gyulékony anyaggal fedett épület vagy rakomány van s ezen tüzmentő eszközök állandóan használható állapotban tartandók.

3. A trágya, továbbá a szemet minden udvarból — honnan nem a városi vállalkozó köteles azt hordani — bezárólag április 15-ig kiszállítandó, s azontal is hetenként kihordandó, és pedig jól körüldeszkázott járművön, hogy arról semmi le ne hulljon, s így általa az utcák be ne rondittassanak.

Végül arra is figyelmeztetjük a közönséget, hogy ellenőrző közegeink szigoruan felfognak ügyelni a fentiek pontos keresztülvitelére és betartására, s mindazok a kik ezen megbagyásoknak bármilyen okból, kellő időben és teljesen eleget nem tennének, azonkívül, hogy a mulasztás az ő veszélyükre és költséjükre a r.-kapitányi hivatal által fog pótoltatni, még esetről-esetre 20 frtig emelkedhető bírsággal, fizetéseképtelenség esetén pedig a szabályrendelet értelmében fognak büntettetni.

Miskolcz, 1893. február 17.

Lukács, r.-kapitány.

Meghívó.

A miskolczi ipartestület betegsegélyző pénztára e f. hó 5-én, az az vasárnap délelőtt fél 11 órakor a testület tanácstermében rendkívüli közgyűlést tart, melyre a közgyűlés t. cz. tagjait tisztelettel meghívja.

Miskolcz, 1893. évi márczius hó 2-én.

Pfliegler F. ipart. elnök.

A tanácskozás tárgyai:

1. A tisztviselők s orvosok fizetése, illetve tiszteletdíjainak és
2. A tartalék-alap százalékának megállapítása.

Meghívó.

A miskolczi ipartestület békéltető bizottságának, — a segédek sorából választandó 36 rendes s 18 pótlag megválasztása határidejéül e f. 1893. évi márczius hó 12-ik napjának délutáni fél 4 óráját tűzöm ki azzal, hogy intézkedtem az alapszabályok 4. §-a alapján arról, hogy a segédek névjegyzéke az ipartestület irodájában kitéve legyen s így azt a közgyűlést megelőzőleg 8 nappal, vagy is e f. évi márcz. 6-ig bárki is megtekintheti.

Felhívom tehát városunk összes iparos segédeit, hogy a választás megejtésére a fentintett időben az ipartestület tanácstermében megtartandó választási ülésben minél számosabban jelenjenek meg.

Miskolcz 1893. évi február hó 26-án.

Szarka János iparh. biztos.

Üzleti tudósítás.

Terményüzlet. (Frank Albert czég tudósítása.)
Mai helyi árak: buza 7.25 — 7.55, rozs 5.80 — 6.00, árpa 5.40 — 5.60, tengeri 4.30 — 4.50, zab 4.90 — 5.20 frt.

Liszt árak: (Frank Albert czég tudósítása)

0	1	2	3	4	5	6	7	8
14.—	13.20	12.60	12.—	11.30	10.50	9.60	7.80	
A	8	I	II	III	10	11	V	
14.40	6.60	11.80	11.40	8.—	3.80	3.80	4	

Piaczi árak. (Miskolcz, 1893. márczius hó 3.)
Bab 5—6, köleskása 10—11, lencse 10—14, borsó 13—16 frt. — 1 liter szesz —.80, 1 kiló szalonna —.64, 1 kiló marhahus 60—64, 1 kiló borjúhús 68—70 kr.

Felolós szerkesztő és laptulajdonos: **Dr. Halász Sándor.**
Kiadó: **Wesselényi és König.**

Árverési hirdetmény

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a Sajó-Szent-Péteri kir. járásbírósg 3120. p. 891. számú végzése által öv. Czako Mihályné szilvási lakos végrehajtató javára ifj. Varró István szilvási lakos ellen 75 frt tőke, ennek 1884. év január hó 1-ső napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 39 frt 31 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság le- és felül foglalt és 340 frtra becsült széna és kintlévő magánkövetelésből álló ingóság nyilvános árverés útján eladatik.

Mely árverésnek a 4451. sz. kiküldött rendelő végzés folytán a helyszínen vagyis Szilvás községben ifj. Varró István lakásán leendő eszközölésére **1893. év márczius hó 7-ik napjának délelőtti 10 órája** határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107-ik §-a értelmében a legtöbbet igézőnek becsiron alul is eladatni fognak. A netaláni elsőbbségi igények a hivatkozott törvény 111. és 112. §-ai értelmében érvényesítendők.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 180. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Szent-péteren, 1893. évi február hó 18. napján.

Potinceza Lajos
kir. bírósági végrehajtó.

Azonnal esetleg május 1-től kiadó

két üzlethelyiség

lakással, vagy a nélkül. Jégverem, nagy istálló, két szekerszin, megfelelő mellékhelyiségek, nagy kert. Az ő miskolczi vasuti pályaudvar mellet a vendéglő épületben.

Bővebb felvilágosítás nyerhető

KUBACSKA ISTVÁN
vaskereskedésében *Buzatér 1. szám.*

Eladó

100 mázsa széna és 100 mázsa sarju

Felső-Nyáradon.

Értekezhetni

DEBRECZENI GÁBOR

tulajdonossal.

MEGHIVÓ.

Miskolczon, 1893 márczius 5-én, vasárnap,
a **SEPER-Nagyszállóda** disztermében
tartandó

JELMEZ-BÁLRA

van szerenésém a t. közönséget tisztelettel meghívni

TÖRÖK I. táncztanító.

Kezdeté 8 órakor. — Karzat 40 kr.

A jelmezsek bevonulása a második emeletről a nagyterembe 60 trombita harsogása, 60 dob pergése és két ördögvezér vezetése mellett fog történni.

A jelmezsek czifrasága és sokasága oly nagy lesz, a milyen még Miskolczon sohasem volt.

Van szerencsém tisztelettel a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy tavaszi, valamint nyári

kül- és belföldi szöveteim

megérkeztek, minélfogva tisztelettel kérem, hogy b. megrendelésével megtisztelni sziveskedjék. Főtörekvésem leendő, hogy mint eddig, úgy ezentúl is, a legújabb divat szerint és a legjobb kelméből kiállított ruhákkal pontosan és jutányosan szolgáljam ki t. megrendelőimet. Becses megrendelését kérve, maradok

kiváló tisztelettel 1-3

FISCHER JÓNÁS

férfiszabó, a Forgóhid sarkán.

A „Miskolczi Takarékegyelet“

XXII-ik évi

rendes közgyűlését

1893. év márczius 12-én délelőtt 10 és fél órakor a városháza nagytermében tartja. A közgyűlésre a részvényes tagok meghívotnak.

Közgyűlés tárgyai:

1. Az igazgatóság és felügyelő bizottság jelentésének tárgyalása és elintézése.
2. Számadások megvizsgálása, nyereség felosztása.
3. 8 igazgatósági és 1 felügyelő bizottsági tag választása.

Kelt a „Miskolczi Takarékegyelet“ igazgatósága részéről 1893. év február 17-én tartott közgyűlésből.

Az igazgatóság.

Az évi jelentés, évi mérleg és a közgyűlésre belépti-jegy a közgyűlést megelőző 8 napon a pénztárban adatik ki.

Kivonat az alapszabályokból:

12. §. Minden egyes részvényes, ki részvényét a közgyűlést megelőzőleg legalább 15 nappal a társaság könyvébe nevére iratta, szavazati s indítványozási joggal bír.
13. §. Minden egy részvény egy szavazatra jogosít, tiz szavazatnál többel azonban egy részvényes sem bírhat, sem saját részvényei, sem meghatalmazás folytán.

DREHER ANTAL serfőzdéje KÖBÁNYA.

T. cz.

Kőbánya, a postabélyeg kelte.

Van szerencsém tisztelettel tudatni, hogy f. év márczius hó 1-én kőbányai serfőzdem főraktárát Miskolczon megnyitom és annak kezelésével

OBERLÄNDER ANTAL urat

bizom meg. — Együttal van szerencsém értesíteni, hogy raktárom mindig friss és jóminőségű sörökkel el lesz látva és azokat az eredeti árakban fogja kiszolgálni.

Kiváló tisztelettel Dreher Antal.

A fenti körlevélre hivatkozva, van szerencsém tisztelettel értesíteni, hogy

DREHER ANTAL kőbányai serfőzdejének

főraktárát

Miskolc város és vidéke részére átvettem és azt a mai napon

Kis-Avas, Csabai-kapu, Stögermayer-féle pinczében

megnyitottam, hol mindenkor a fenti, ez ország legnagyobb serfőzdejének ismeretes gyártmányai eredeti hordókban 25 litertől kezdve a legnagyobb mennyiségig és üvegekben naponfa friss töltésben. Miskolczon házhöz, vidéken pedig a helybeli vasúti állomáshoz szinte bérmentve szállítom.

Mielőbb becses megrendelést kér

Telephon !!!

teljes tisztelettel

Oberländer Antal,

Dreher Antal kőbányai serfőzde főraktárosa.

Arjegyzékkel készséggel szolgálók.

1312 893. tk. sz.

Árverési hirdetményi kivonat.

A miskolczi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a miskolczi takarékegyelet végrehajthatónak. Fodor Endre mint kkorú Vandrak Zsuzsanna, Borbála, Julianna gyámja özv. Vandrak Józsefné mint kiskorú, Vandrak Sándor gyámja, mint néhai Vandrak József örökösei végrehajtást szenvedő elleni 500 frt követelés és járulékai iránti ügyében a miskolczi kir. tvszék területén lévő, a miskolczi 5310 sz. a. tjkvben a f. l. sz. 5943. hr. alatt foglalt s a bodóban levő és Vandrak József nevére jegyzett ingatlanra az árverést 484 frt kikiáltási árban elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlan az 1893. évi május hó 2-ik napján délelőtt 9 órakor ezen kir. törvényszék árverelő helyiségében megtartandó árverésen a kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10°,-át a kiküldött kezéhez letenni. Kelt Miskolczon, 1893. évi febr. hó 19-ik napján, a kir. törvényszék mint tkvi hatóság.

Sebe Alajos. kir. tvszéki bíró.

Uj üzlet-megnyitás!

Van szerencsém a n. é. közönséget értesíteni, hogy Széchenyi-utca 116. szám alatt (Koos Miksa úrral szemben) újonnan berendezett

rőfös- és divatáru-üzletemet

már megnyitottam, és ugyanott raktáron tartok a közelgő évadra szükséges mindennemű kül- és belföldi cikkeket, nevezetesen: ruhakelmék és mosó-cikkek, carton, szatain, batiszt stb. Nagy raktár és választékot tartok: vásznak, chiffonok és asztalnemüekből, bútorkelmék-, függönyök- és szőnyegekéből. — Különösen ajánlom dús választékú női- és férfi-fehérmű-cikkeimet, úgymint: ingek, gallérok, kézelők, nyakkendők stb.

Rövidárúkbán

az összes csak gondolható cikkeket raktáromon tartok.

A n. é. közönség becses pártfogását kéri

teljes tisztelettel

3-4

SCHÄFFER IGNÁCZ.

Melléklet a „Szabadság“ 1893. évi márczius 4-iki számához.

BAUMGARTEN DÁNIEL

„az arany emberhez“
Miskolczon, Széchenyi-utca 53. sz.
Fereneci B. könyvkereskedésével szemben.

Miskolcz, postabélyeg kelte.

T. cz.

Alólirott van szerencsém tisztelettel értesíteni, hogy a legközelebbi idényre szükséges árú-czikkék nagy készlete, nevezetesen:

Nap- és esőernyők rendkívüli nagy és dús választékban.
Női- és gyermek tricót-derekak, ruhácskák és öltönyök minden megkívántató színben és nagy választékban.
Tourista- és Jäger-ingek minden minőségben és nagyságban.
Gyári raktár kötött férfi-, női- és gyermek-harisnyákból.
Finom francia cretonok, atlasz-satainok, vásznak, chiffonok, selymek, suráhk és atlaszokból — nemkülönb mindenemü ruhadíszek és hélésekből nagy raktárt tartok.
Férfi-, női- és gyermek-fehéreneműek, gallérok, kézelők, zseb-kendők. — ujszülötti kelengyék gyári raktára.
Szallagok, csipkék, himzések.
Gyári raktára
a valódi pottendorfi-, francia DMC- és királypamutoknak himzés-, kötés-, szövés és horgoláshoz való.
Kötő-, horgoló-, himző- és varróselyem és czérnák minden minőségben és színben.
Keztyűk, koszorúk, fátyolok és virágok.
Kachemir, mosó- és selyem-kendők. — Paplanok.
A legjobb szabású
fűzők (Miederek) gyári raktára.
(Fűzőket mérték szerint is készítettnek)
Pipere-czikkék, u. m. legyezők, szappanok, fogkefék, fogpaszták, ruha és hajkefék, valamint minden e szakba vágó czikkék
dús választékban, a legolcsóbban!

már megérkeztek, és kérem t. Czimed becses látogatásával szerencsétetni, hogy alkalma legyen ártium jóságáról, valamint azoknak jutányos áráról meggyőződni.

A midőn még arra kérem, méltóztassék jelen soraimat ismerősei közt terjeszteni,

maradtam teljes tisztelettel

Baumgarten Dániel
„az arany emberhez.“

Vidéki megrendelések a legpontosabban eszközöltetnek.